

זרע שמשון המפואר

עם פירוש פרי שמשון

קובץ דרושים ערבים ומתוקים,
מרגליות זוהרות באור יקרות, מתורת רבינו
סיני ועוקר הרים, הפועל ישועות בקרב הארץ.
רבינו החיד"א וגדולי הדורות העידו עליו גדולות ונצורות.

המקובל האלקי החכם
רבי שמשון חיים נחמני זיע"א
בן רבי נחמן מיכאל זיע"א

מחבר הספרים הקדושים
'תולדות שמשון' ו'זרע שמשון'
אשר בירך והבטיח בני חיי ומזוני טבי ללומדים בתורתו,
ורבים נושעו בזכותו בכל מילי דמיטב.

בוס ישועות

ליקוט מהמחברים זי"ע אשר אמרו שהלימוד
בספריהם פועל ישועות, ומהמחברים זי"ע
שנפטרו ללא זש"ק וטמנו כוחם בספריהם,
העוסקים בתורתם זוכים לישועות כמפורסם.

מכון תולדות שמשון

ל"ג האון המקובל חסידא קדישא
רבי שמשון חיים בן רבי נחמן מיכאל נחמני זי"ע

לפמוד - להעננו - להוושע.

שם ושארית לידעם

גליון תצ"ב | פרשת פקודי

חזק חזק ונתחזק!

פרשת פקודי חידוש ה

ביאור המדרש בטעם ההמתנה עד ר"ח ניסן

מִדְרַשׁ רַבָּה (שמו"ר נב, ב) עַל פְּסוּק (שמות לט, לג)
 'וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מִשְׁהָא, אָמַר
 רַבִּי יוֹחָנָן, שֶׁשָּׁה חֲדָשִׁים הָיוּ עוֹסְקִין בַּמִּשְׁכָּן,
 שְׁלֹשָׁה חֲדָשִׁים עֲשָׂאוּהוּ וּשְׁלֹשָׁה קִפְלוּהוּ וְכוּ',
 וְהַקְב"ה נִתְכַּוֵּן לְהַעֲמִיד אֶת הַמִּשְׁכָּן בַּחֲדָשׁ
 שְׁנוּלָד בּוֹ יִצְחָק אָבִינוּ דְּהֵינּוּ בְּנִיסָן, עכ"ל.

יש לדרקק פנ"ל (חידוש ה), למה דוקא רצה
 הקב"ה להמתין בחודש שנוולד בו יצחק.
 ומה ענין יצחק עם המשכן.

והכי נמי צריך טעם למאי דאמרין
 בפרק ט' דשבת (פט, ב), דלעתיד לבא אומר
 הקב"ה לאברהם בניך חטאו, והוא אומר
 ימחו על קדשת שמך, וכן יעקב, אבל יצחק
 אומר דל עשרין וחמשה דלילתא וכו'.¹ ובזה
 המאמר כבר צוחו בו קמאי דקמאי, דאדרבא
 יצחק שהוא דין היה לו לומר ימחו וכו',
 ואברהם ויעקב שהם רחמים היה להם לרחם.
 ועוד, למה דוקא יצחק עשה חשבון זה להמיר
 הלילות מהימים ולמעט חשבון העונות, מה
 שלא עשו האחרים.

הקדמות לביאור המדרש

חמשה חלקים בנשמח, והם נגד ארבע עולמות

ולתרין זה נקדים דברי האר"י זלה"ה

(ספר הגלגולים פ"ו), שַׁיֵּשׁ לְנִשְׁמָה חֲמִשָּׁה חֻלְקִים
 וְהֵם נִרְ"ן ח"י [נפש רוח נשמה חיה יחידה].
 ומתחלה יש לו לאדם בחינת נפש, זכה נותנים
 לו בחינת רוח, זכה יתיר נותנים לו בחינת
 נשמה, וכן זכה יתיר וכו', ואלו החמש
 בחינות הם כנגד ארבע עולמות, והיחידה היא
 נגד עולם העליון דהינו אריז"ל. והכי נמי הם
 כנגד ארבע אותיות הוי"ה ברוך הוא (זוהר ח"ג
 סה, ב), דהינו ה"א אחרונה נפש, והיא"ו רוח,
 והה"א ראשונה נשמה, והיוד חיה, וקצו של
 יוד יחידה.

ארבע מיתות בית דין, כל אחד כנגד אות בשם הוי"ה

ונודע, כי ארבע מיתות בית דין נתקנו למי
 שפגם באחד מאותיות הוי"ה, חנק נגד
 ה"א אחרונה והרג נגד ה"ו היא"ו וכו', כנזכר
 בכונות המלקות ובכונת הודוי של קריאת
 שמע שעל המטה (פע"ח שער קשעה"מ פ"ב).

מפקידים דוקא הרוח ולא הנפש, ודוקא בהפקדה

ובספר הגלגולים פרק ס"ט כתב, שפשאדם
 ישן מפקיד רוחו ביד השם יתברך כמו
 שכתוב (תהלים לא, ו) 'בִּידְךָ אֶפְקִיד רוּחִי, וְלֹא
 אָמַר נַפְשִׁי אֶלָּא רוּחִי, וְגַם לֹא אָמַר אֶלָּא
 בַּתּוֹרַת פְּקוּדֶיךָ. כִּי בְלִילָה מִתְגַּבֵּרַת מִדַּת הַדִּין,
 וְהַקְּלָפוֹת שׁוֹלְטוֹת, לְכֵן אַזְ אֵינוֹ אֶלָּא מִפְקִיד,

פרי שמשוו

א. וביאו את המשכן אל משה את האהל ואת כל כליו קרסיו קרשיו וריחיו ועמדיו ואדניו.
 ב. לשון הגמרא: אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יוחנן, מאי דכתיב 'כי אתה אבינו כי אברהם לא ידענו וישראל לא יכירנו אתה ה' אבינו גואלנו מעולם שמך', לעתיד לבא יאמר לו הקדוש ברוך הוא לאברהם בניך חטאו לי, אמר לפניו רבונו של עולם ימחו על קדושת שמך. אמר אימר ליה ליעקב דהוה ליה צער גידול בנים אפשר דבעי רחמי עליהו, אמר ליה בניך חטאו, אמר לפניו רבונו של עולם ימחו על קדושת שמך, אמר לא סבכי טעמא ולא בדרדקי עצה. אמר לו ליצחק בניך חטאו לי, אמר לפניו רבונו של עולם בני ולא בניך (בתמיה) וכו', בשעה שהקדימו לפניך נעשה לנשמע קראת להם בני בכורי עכשיו בני ולא בניך ועוד כמה חטאו, כמה שנותני של אדם שבעים שנה, דל עשרין דלא ענשת עליהו, פשו להו חמשיין, דל עשרין וחמשה דלילתא, פשו להו עשרין וחמשה, דל תרתי סרי ופלגא דצלווי ומיכל דבית הבסא, פשו להו תרתי סרי ופלגא, אם אתה סובל את כולם מוטב, ואם לאו פלגא עלי ופלגא עליך, ואם תמצא לומר כולם עלי, הא קריבית נפשי קמר, פתחו ואמרו (כי) אתה אבינו, אמר להם יצחק עד שאתם מקלטין לי קלטו להקדוש ברוך הוא ומחוי להו יצחק הקדוש ברוך הוא בעינייהו, מיד נשאו עיניהם למרום ואומרים אתה ה' אבינו גואלנו מעולם שמך.
 ג. אריך הוא אריך אנפין שבספירת כתר.

שְׂאֲבָרָהֶם תִּקַּן בַּחֲנִינַת נַפְשׁוֹ, וַיִּצְחַק רוּחַ, וַיַּעֲקֹב נִשְׁמָה, וַעֲזַן שָׁם.

ביאור המדרש

יצחק מתקן מעשה העגל, לכן המתניע עד ניסן

וּבָזָה נְבֵא לְבִאֹר הַמְדַרְשׁ הַנִּלְ, הִנֵּה יִשְׂרָאֵל הָיוּ חַיִּבִים הֶרֶג עַל מַעֲשֵׂה הָעֶגְלָל כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י בְּיוֹמָא, וְלִתְקַן הֶרֶג צָרִיף לְכוּן לְתַקַּן אוֹת וְאִ"ו שֶׁבִשְׁם הַוַי"ה בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא כְּנֶגֶד הַרוּחַ וְהַמְשַׁכֵּן לְתַן לְכַפֵּר מַעֲשֵׂה הָעֶגְלָל. וְהוֹאִיל שֶׁהָיָה הַפָּגַם בַּבַּחֲנִינַת הַרוּחַ דְּהִינּוּ וְאִ"ו שֶׁל הַשֵּׁם, אֵי אֶפְשָׁר לְבֵא זֶה הַתְּקוּן אִם לֹא בְזָכוֹת יִצְחָק שֶׁתִּקַּן שְׁפִיכוֹת דְּמַיִם שֶׁל אָדָם הֶרָאשׁוּן. וּמִשׁוֹם הֵכִי הַמְתִּינַן עַד הַחֹדֶשׁ שְׁנוֹלֵד יִצְחָק לְהִקָּים הַמְשַׁכֵּן. וּבַהֲקָמַת הַמְשַׁכֵּן נֶאֱמַר (ויקרא א, ב) 'אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם, לְרַמֹּז שֶׁכֶּשֶׁם שֶׁהָיָה הַתְּקוּן בְּאָדָם כִּף הָיָה לְיִשְׂרָאֵל".

וכן משום שהיו צריכים לתקן הריגת חור

וְעוֹד, שֶׁמְלַכְד חֲטָא הָעֶגְלָל, הָיָה לָהֶם גַּם עוֹן שְׁפִיכוֹת דְּמַיִם שֶׁהֶרְגוּ אֶת חוֹר. וּכְתִיב (במדבר לה, ג) 'וְלֹאֲרַץ לֹא יִכְפֹּר לְדָם אֲשֶׁר שָׁפַךְ בָּהּ וְכוּ', וְעַד אֲשֶׁר יִתְקַן עוֹן זֶה אֵי אֶפְשָׁר שֶׁתִּשְׁרָה הַשְּׂכִינָה וְהַקְדוּשָׁה בְּאֶרֶץ. וַיִּצְחַק שֶׁתִּקַּן שְׁפִיכוֹת דְּמַיִם שֶׁל אָדָם הֶרָאשׁוּן, זְכוּתוֹ יִתְקַן אִף עוֹן יִשְׂרָאֵל".

וְאִינוּ מוֹסֵר מוֹסֵר עֲצָמוֹ לְמִיתָה כְּמוֹ בַּנְּפִילַת אֶפֶיִם (פע"ח שער נפילת אפים פ"ב), וְגַם הָרוּחַ וְלֹא הַנְּפִשׁ כְּבַנְּפִילַת אֶפֶיִם, כִּי אִם הָיָה מוֹסֵר עֲצָמוֹ לְמִיתָה אוֹ אִם הָיָה מִפְקִיד נַפְשׁוֹ בַּהֲיוֹת אֹז שְׁלִיטַת הַדִּין, שֶׁמָּא חַס וְשְׁלוֹם תִּשְׁאַר שָׁם. וְלָכֵן הַרוּחַ הוּא שְׁעוּלָה לְמַעַלָּה בְּכָל לַיְלָה, וּבֶן אָדָם מוֹסֵר נַפְשׁוֹ לְמִיתָה שְׂאֹז הוּא בְיוֹם וְאִין שָׁם כָּל כֶּף פֶּחַד, וְהוּא בַּנְּפִשׁ לְפִי שְׂאִין מִיתָה אֲלֹא בַּנְּפִשׁ שְׁנֶאֱמַר (יחזקאל יח, ד) 'הַנְּפִשׁ הַחַטָּאת הִיא תָמוֹת' וּבְלַיְלָה אִין שָׁם כִּי אִם פְּקוּדוֹן וּבְרוּחַ, עַכ"ל.

העונש על העגל הוא בסיף

וּבַגְּמָרָא דְיוֹמָא דָף ס"ו (ע"ב) אָמְרִינָן, זְבַח וְקִטֵּר בְּסִיף. וּפְרַשׁ רַש"י, הֵן עֲבוּדוֹת שֶׁחַיִּבִים עָלֵיהֶן לְעַבּוּדָה זָרָה מִיתַת סְקִילָה, וְכֵאֵן בְּסִיף שֶׁעֲדִין לֹא נִתְפָּרְשׁוּ לָהֶם ד' מִיתוֹת בֵּית דִּין, וְנִדּוּנוֹ בְּמִיתַת בְּשָׂר וְדָם שֶׁכָּל מִיתַתֵּן בְּסִיף, עַכ"ל.

יצחק מתקן פגם אהר"ה בשפיכות דמים בבחינת חור

וְאִיתָא בְּסִפֵּר מְגַלָּה עֲמָקוֹת אֶפֶן קַמ"ו, שֶׁאָדָם הֶרָאשׁוּן פָּגַם בְּג' עֲבוּרוֹת, עֲבוּדָה זָרָה, גְלוּי עֲרִיוֹת, שְׁפִיכוֹת דְּמַיִם, וּבָזָה קִלְקַל בְּג' עוֹלָמוֹת, בְּרִיאָה, יִצְרִיָה, עֲשֵׂיָה. וְאַחַר כֶּךָ נִתְקַן עַל יְדֵי ג' אָבוֹת, אַבְרָהָם תִּקַּן עֲבוּדָה זָרָה, יִצְחָק שְׁפִיכוֹת דְּמַיִם, יַעֲקֹב גְלוּי עֲרִיוֹת. וְהִינּוּ

פרי שמשון

ד. שבנפילת אפיים אומרים (תהלים כה, א): לְדוֹד אֲלִיף ה' נִפְשֵׁי אֲשָׁא. שהוא ענין מסירות נפש. ה. לגבי העונשים שנענשו ישראל בחטא העגל. ו. אף שהעונש על עבודה זרה הוא סקילה, מכל מקום בעגל, שאף שכבר נאמר איסור עבודה זרה, אך עדיין לא פורש איה מיתה וענש, אז העונש על עבודה זרה היה אז בסיף. ז. 'אדם' מרמז על אדם הראשון. 'כי יקריב מכם' שעל ידי הקרבת הקרבנות יתקנו חטאו של אדם הראשון. וכמו שכתב רבינו לעיל (הגדה של פסח, חידוש א): 'זהו סוד אדם כי יקריב מכם קרבן לה' שהרי הקרבנות הוקרבו במשכן, ואז היתה השראת השכינה, והיה הכל מתוקן כמו שאמרו ז"ל (מגילה י, ב) על (ויקרא ט, א) ויהי ביום השמיני שהיתה שמחה לפני הקב"ה כיום שנבראו בו שמים וארץ, שעדיין לא קלקל אדם הראשון. ח. שעל ידי יצחק, נתקן ענין שפיכות דמים של אדם הראשון, וכך נהיה תקנה גם לישראל שלא ישפך דמם, על מה שהיו צריכים להענש בסיף ובשפיכות דמים על חטאם בעגל. ט. מתורץ, הטעם שהקב"ה חיבה עם הקמת המשכן עד חודש ניסן, משום שאז יש את כורו של יצחק, שהוא נגד האות ו"ו שבשם הקדוש, שמתקן הענין של שפיכות דמים. ויש בה שני ענינים. א. שהיות וחטאו בעגל, ואז העונש היה בסיף. ועל ידי המשכן תקנו גם חטא אדם הראשון, ויצחק הוא זה שמתקן חלק הפגם של שפיכות דמים. ב. הוי צריכים לתקן את חטא השפיכות דמים שהרגו את חור, ואין השכינה יכולה לשרות עד שיתקנו החטא.

ביאור הגמרא

הנפש והנשמה נענשים במיתה, אמנם הרוח יכולה לעשות תשובה

ומעתה נבא אף לבאור המאמר הנ"ל, שידוע שבחינת הנפש כשנפגמה אין לה תקון כי אם במיתה כדכתיב 'הנפש החטאת היא תמות', והטעם הוא, הואיל שהיא בחינה יותר גרועה, נדבקים בה החיצונים יותר מדאי, ובמעט חטא היא נפגמת. ובחינת הנשמה שהיא יותר גבוהה מבחינת הרוח והנפש, אין שולטים בה החיצונים כל כך, אכל אם העונות מרבים חס ושלום מגיע הפגם גם שם. והואיל שמעלתה גדולה, הפגם בה עושה רשם וצריך תקון גדול לחוטא, ואי אפשר זה אם לא במות הרשע יען כי הרבה לחטא ולפשע, ועוד צריך שייסבל ענשים אחרים אחר המיתה. אמנם בחינת הרוח היא בחינת אמצעית, אין החיצונים שולטים כל כך בה כמו בנפש, ואין הפגם עושה רשם גדול בו כמו בנשמה, כמו שאמרו ז"ל, ולכן בלילה הרוח היא שעולה למעלה ולא הנפש. ועל זה נאמר (שה"ש ה ב) 'אני ישנה ולבי ער' כמו שידוע שהנפש מושבה בכבוד והרוח בלבי^א.

לאברהם בחינת נפש ועקב בחינת נשמה, התקנה רק במיתה

וכשאמר הקב"ה לאברהם בניך חטאו^ב, משמע שחטאו באותה בחינה שאברהם גרם התקון הראשון דהיינו בחינת נפש, ואם פן אם חטאו ופגמו בנפש אין שום תקנה אלא הנפש

החטאת היא תמות, ומשום הכי השיב להקב"ה ימחו וכו'. וכשאמר לעקב בניך חטאו משמע שחטאו בנשמה שתקן יעקב, ואם פן שכבר הגיע הפגם לנשמה אין עוד תקנה, ולכן השיב ימחו וכו'.

ליצחק בחינת רוח, אפשר להוריד הלילות

וכשאמר ליצחק בניך חטאו, משמע שחטאו ברוח, אמר יצחק אם פגמו ברוח אין הפגם כל כך גדול. ועוד הרוח מסתלק בלילה, ומשום הכי אמר דל כ"ה דלילותא. ומשום הכי אברהם יעקב לא היו יכולים להסיר הלילות מן החשבון, ורק יצחק היה יכול לעשות חשבון זה.

החזרת הרוח סיבה למעט עונש, ושהקב"ה יקח חצי

ועוד, שאם החזיר לו הקב"ה הרוח בכל יום ולא עכבו למעלה, שמע מינה שהיה להם איזה זכות, ומשום הכי השתדל למעט ענשם^ג. ועוד, שבין שהחזיר להם הרוחות בבקר היה להם סבה להוסיף על חטאתם פשע^ד, ולכן אמר לו פלגא עלי ופלגא עליך.

שני החפאים הם הרחמים והדין, והרחמים צריכים לכבוש הדין

ואתי שפיר שמה שנשאר הם תרי סרי ופלגא דהיינו וא"ו, שהרי במלואה לפעמים יש ו"ו ולפעמים וא"ו שהם בגימטריא י"ב וי"ג, והראשונה שהיא מן שם הפשוט הוא רחמים והשנייה שהיא מהמלוי הוא דין, ומשום הכי אמר לו אני שיש לי אחיזה במדת הגבורה כמו ופחד יצחק' (בראשית לא, מב) אסבל השנייה

פרי שמשונו

י. נתבאר שישנם שלשה בחינות. א. הנפש שהיא נמוכה נפגמת בקל, ומשום שנדבקים בה החיצונים תקנתה רק על ידי מיתה. ב. הנשמה שהיא גבוהה אף יותר מהרוח, אינה נפגמת בקל, אך אם כבר נפגמה, הפגם עושה רושם גדול ותקינה רק על ידי מיתה וענשים הבאים אחר המיתה. ג. הרוח שהיא אמצעית בין הנפש לרוח, אין החיצונים נדבקים בה בקלות כנפש, ואין החטא עושה בה רושם כנשמה ולכן שייך בה תקנה על ידי תשובה והיא עולה למעלה בלילה ואינה מתה. יא. שהרוח שבלב ערה ועולה למעלה, ואינה משתתפת בשנית הגוף. יב. מתייחס לבניך, דהיינו בבחינת שלך. יג. כמו שאמר יצחק לקב"ה: אם אתה טובל את כולם, מוטב. יד. היות שהקב"ה החזיר הנשמה,

חֲטָאוּ, והיות שכתוב 'הנפש החוטאת היא תמות', הוא **אומר ימחו על קדשת שמך** שאין לה תקנה אלא במיתה. **וכן יעקב** שהוא בחינת נשמה, הקב"ה אומר לו **בניך** דהיינו בחינת הנשמה **חטאו**, ואם פגמו עד כדי כך שהפגם מגיע לנשמה, הוא **אומר ימחו על קדשת שמך** שהרי אין לה תקנה אלא במיתה. אבל כשהקב"ה אומר **ליצחק** שהוא בחינת רוח, **בניך** דהיינו בחינת הרוח **חטאו**, והבין יצחק שאם הפגם היא ברוח, אין הפגם כל כך גדול, לכן אומר, **דל עשרין וחמשה דלילותא** - תוריד את העשרים וחמש שנים של הלילה, שהרי בלילה הרוח מסתלק. ולכן רק יצחק שהוא בחינת הרוח, יכול לומר זאת. וכן בזה שהקב"ה מחזיר הרוח הוא מוכיח שיש להם זכות [ולכן: **אם אתה סובל כולם, מוטב**]. ועוד, שבהחזרת הנשמה, כביכול הוא גורם להם שיחטאו ויוסיפו חטא על פשע, ולכן טוען יצחק **פלגא עלי ופלגא עליך** שגם אתה צריך לשאת חטאם.

ועוד יובן באר היטב, מדוע נשאר **תרי סרי ופלגא** רק שנים עשרה וחצי שנים, שהרוח הוא נגד האות ו', והאות ו"ו בלי מילוי זה שנים עשרה, וכאשר זה עם מילוי דהיינו מידת הדין, זה וא"ו, שלש עשרה, ובין זה לזה זה שנים עשרה וחצי. שיצחק אמר שהוא ממידת הגבורה, ולכן יסבול החצי שלהם, והקב"ה שהוא ממידת הרחמים הוא יסבול החצי השני.

ואם לא ירצה לסבול הראשון, אומר יצחק **הא קריבית נפשי קמך** - שהקב"ה יזכור שיצחק נעקד, ואז הקב"ה נשבע שהרחמים יכבשו את הדין.

וכאשר הרוח מתוקן, אין לחשוש לכך שהנפש והנשמה צריכים למות. שכדי להתקן, מספיק מה שימותו בזמן שנגזר עליו למות. ועוד שתתקיים בהם מה שנגזר על כל הנבראים והילודים למות.

*

פירוש נוסף בגמרא, על פי מה שאמרו שלש מתנות טובות נתן הקב"ה לישראל. ומתנות אלו, הם בזכות האבות. אברהם,

אותיות שם הוי"ה, שהחנק נגד ה"א אחרונה, וההרג נגד הו"ו. והרוצה לתקן הרג, יוכל לתקן על ידי תיקון האות וא"ו.

ד, הנפש שהיא בחינה נמוכה מהבחינות הנ"ל, נפגמת בקל, ויותר שייך בה מיתה, לכן אין מוסרים אותה בלילה. וגם לא את הנשמה, משום שהיא גבוהה אף יותר מהרוח, ובה קשה לפגום, אך אם נפגמה, קשה לתקן אותה, ויכול לתקן אותה רק על ידי מיתה. לכן בלילה, מפקידים דוקא את הרוח, שהיא בחינה אמצעית, ולכן דוקא 'אפקיד רוחי', ולא "מסירת הנפש" שעושים ביום.

ה, בעגל שעדיין לא ניתן התורה, העונש הוא בסיף, ותיקונה על ידי האות וא"ו כנ"ל.

ו, אדם הראשון קלקל שלש עולמות, בריאה יצירה עשויה, ונתקן על ידי שלשה אבות. אברהם שהוא בחינת נפש תיקן עבודה זרה, יצחק שהוא בחינת רוח תיקן שפיכות דמים, ויעקב שהוא בחינת נשמה תיקן גילוי עריות. עד כאן ההקדמות.

ובזה יתורץ המדרש על נכון, שהיות וחטאו בעגל, וענשם בסיף, אפשר לתקן זאת על ידי האות וא"ו, שזה נגד הסיף. וזה על ידי יצחק שהוא מתקן האות וא"ו, ותיקן השפיכות דמים של אדם הראשון. ומנע מהם את העונש של השפיכות דמים.

ולכן הקב"ה חיכה עד חודש ניסן שנוולד אז יצחק ותיקיף כוחו של יצחק להגן על ישראל, בכך שמכפר על שפיכות דמים, ולתקן האות וא"ו לתקן חטא העגל. וזה מה שנאמר בהקמת המשכן בתחילת פרשת הקרבנות 'אדם כי יקריב מכם' דהיינו אדם הראשון שיצחק תיקן חטאו.

ומה עוד, שהיה להם עוון שפיכות דמים שהרגו את חור, וכתוב 'ולארץ לא יכופר' שאין השראת השכינה עד שיתכפר הדם. ועל ידי תיקון האות וא"ו, תוקן גם עון זה.

*

ועוד יובן היטב המאמר במסכת שבת, שלעתיד לבוא, **אומר הקב"ה לאברהם** שהוא נגד בחינת הנפש, **בניך** דהיינו בחינת הנפש

קיבל ארץ ישראל בזכותו. יצחק, העולם
הבא. ויעקב, ארץ ישראל. והנה אברהם
שהוא חסד כבר קיבל חלקו, ויעקב שהוא
רחמים גם קיבל חלקו, לכן הם אינם מכניסים
עצמם לעסוק במה שהקב"ה רוצה למנוע

מבני ישראל את עולם הבא. ורק יצחק,
שעולם הבא הוא בחלקו, הוא זה שנכנס
בעובי הקורה ומבקש מהקב"ה שלא ימחו כדי
שלא ימנע חלקם בעולם הבא. ולכן אומרים
ישראל ליצחק 'כי אתה אבינו'.

אור החיים הקדוש

ותקל כל עבדת משכן אהל מועד ויעשו בני ישראל ככל אשר צוה ה' את משה בן עשו (לט, לב).
ויעשו בני ישראל וגו'. והגם שלא
עשה אלא בצלאל וחכמי לב, שלוחו של
אדם כמותו וכאילו כל ישראל עשו. והגם
שלא מצינו שעשה בצלאל אלא במאמר ה'
ולא הם שלוחו, אף על פי כן הרי
הסכימו עליו.

אלף המגן לבעל פלא יועץ

כי ענן ה' על המשכן ויוםם ואש תהיה לילה בו לעיני כל בית ישראל בקל מסעיהם (מ, לח).
'כי ענן ה' על המשכן', אימתי ענן ה'
על המשכן, שיש השראת שכינה בבית
המקדש, כשעושים 'יוםם', אלו מעשיהם של
צדיקים. 'ואש תהיה' שריפת בית המקדש,
בזמן ש'לילה בו', אלו מעשיהם של רשעים.
ולא די זה, אלא שגורמים 'לעיני כל בית
ישראל' שהיא השכינה, 'בכל מסעיהם', בכל
מקום שגלו שכינה עמהם (מגילה כח, א).

מלוא העומר

ותקל כל עבדת משכן אהל מועד ויעשו בני ישראל ככל אשר צוה ה' את משה בן עשו (לט, לב).
ותכל כל עבודת כו'. משכן אהל מועד
ויעשו בני ישראל ככל כו'. הוא מיותר, אחר שכבר
כלה לא היה להם לעשות. אמנם לפי שעיקר
המלאכה מכוונת מול משכן העלין, וזה תלוי
בטוב הכוונה ורמזי דברים עליונים. ולזה בא
הכתוב ולמד, 'ככל אשר צוה ה' את משה' לעשות
משכן מול משכן 'כן עשו', שהיה באמת מכוון,
'כאשר צוה ה'' הודיע הכתוב שעלתה בידם.

לימוד יומי מהספר הקדוש יסוד ושורש העבודה

מהאי גברא רבה ויקירא, מחצב סנפירא וכו', כמוהר"ר אלכסנדר זיסקינד בכמוהר"ר משה.

פרשת פקודי

הדלקת נרות והוספת שבת

נשמה יתירה, אין זה מקום הדיוט עם הארץ, אלא מקום שרצון בו מלפני ה'. שלחן צריך לסדרו בצפון כו', מטה למערב בין צפון לדרום כו'. ובכית שלא מתוקנים תקונים אלו בליל שבת, האורחים אומרים אין זה דירה לישראל, שנאמר בה 'ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדורותם', 'לדרתם' כתוב חסר מלשון דירה, וכל תיקונים אלו צריכים לתקן בליל שבת, שהיא ממש אות ברית מילה], עכ"ל בקיצור.

וראוי לאדם להתנהג את עצמו בכל ערב שבת קודש להוסיף מחול על הקודש בכל מה דאפשר, כמבואר בתיקונים מ"ח וזה לשונו, צריך בר נש בשבת לשנויי בלבושין בשרגא במאכלין, וצריך למהוי מוסיף מחול על הקדש, וכל המוסיף מוסיפין ליה נפש יתירה בשבת, וכל הגורע גורעין לו ההיא נפש יתירה חס ושלום [צריך אדם בשבת לשנות בלבושים בנר במאכלים, וצריך להיות מוסיף מחול על הקדש, וכל המוסיף מוסיפם לו נפש יתירה בשבת, וכל הגורע גורעים לו אותה נפש יתירה חס ושלום], עכ"ל.

והמגן אברהם בסימן רס"א הביא בשם הפוסקים שצריך להוסיף מחול על הקדש ב' שעות, ועיין שם. וכתוב בספר התנין, אם נשמתו של אדם בגיהנם, בכל יום ששי מוציאין אותה מגיהנם בעת שהיה רגיל בעולם הזה לשבות, וכן בתוספת מקודש על החול במוצאי שבת, המאחר מאחרין אותו שלא להכניסו לגיהנם, והממהר ממהרין אותו להכניסו. ועל כן צריך לזהר בזה מאוד. ומוטל על כל אדם להזהיר בני ביתו על תוספת שבת, וביחוד בימים הקצרים של ימות החורף שרוב נשים מאחרין בהדלקת הנרות עד קרוב לחשיכה רחמנא לצלן, וראוי להזהיר אותם בנחת ובתוכחה.

אחיי ורעי, ראשון לציון הנה זה בא כבר למעלה בשער שלפני זה, מגודל זהירות הכוונה בתפילת מנחה של כל ימות החול כי רבה היא, ואדם יפיק תבונה ביתר שאת ויתר עוז זהירות הכוונה בתפילת מנחה זו של ערב שבת קודש, למי שמעיין בכתבי הארז"ל מגודל מעלתה, שמזמן תפלת מנחה זו הוא התחלת התכללות והעליות של כל העולמות זה בזה, בודאי ראוי לאדם להכין עצמו בתפלה זו אל גודל הכוונה יותר ויותר, ודי בזה בהערה.

ואחר ערובי חצרות יתקן פתילות לנר של שבת, אם מדליק בשמן זית, כי הדלקה אותה מצוה האשה חייבת בה, ותקון הפתילות מוטל על הבעל, הארז"ל. ואם מדליק בנר של שוהה ושל חלב, יניחם בעצמו בנר של השולחן. לו חממו ישכילו זאת יבינו לאחריהם, הני נשי במה זכייין בהדלקה עושה מצוה, עוצם גודל השכר של הדלקת נר שבת. והוא מבואר בזוהר הקדוש פרשת בראשית (מה, ב) וזה לשונו, ואתתא בעייתא בחדוה דלכא ורעותא לאדלקא בוצינא דשבת, דהא יקרא עילאה הוה לה וזכו רב לגרמה, למזכי לבנין קדישין דיהון בוצינא דעלמא באורייתא ובדחלתא ויסגון שלמא בארעא, ויהיכת לבעלה אורכא דחיין, בגין כך בעייתא לאזדהרא בה [אשה צריכה בשמחת הלב ורצון להדליק נר של שבת, שהרי כבוד עליון הוא לה וזכות רבה לעצמה, לזכות לבנים קדושים שיהיו נרו של עולם בתורה וביראה וירבו שלום בארץ, ונותנת לבעלה אריכות החיים, מפני כך צריכה להיזהר בה], עכ"ל.

צאינה וראינה בנות ציון איך ראוי להדליק הנרות בשמחה עצומה, לכו נא הגברים וראו איזה דרך ישרה לפני איש, איך ומה ראוי לאדם להשתדל בהנחה עושה מצוה כתקונו, שיהיו מונחים נרות של שבת לצד דרום ושלחנו לצד צפון, כמבואר בתיקונים כ"ד וזה לשונו, ובהוא ביתא דאשכחין דירה דא מתקנא בהאי סדורא, מנתא בדרום ושלחן בצפון ומטה בין צפון לדרום, אמרין אלין מלאכין דקא נחתין עם שכניתא דאייה נשמה יתירה, לית דין אתר הדיוט עם הארץ, אלהין אתר דרעוא ביה מן קדם ה'. פתורא צריכא לתקנא לה לגבי צפון כו', מטה למערב בין צפון לדרום כו'. ובכיתא דלאו אינון מתקנן אלין תקונין בליל שבת, אושפיזין אמרין לאו אייהו דא דירה לישראל, דאתמר בה (שמות לא, טז) 'ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדורותם', 'לדרתם' כתיב חסר מלשון דירה, וכל אלין תקונין צריכין לתקנא בליל שבת, דאייה ממש אות ברית מילה [ובאותו בית שמוציאים דירה זו מתוקנת בסדר זה, מגורה בדרום ושלחן בצפון ומטה בין צפון לדרום, אומרים מלאכים אלו שירידים עם השכינה שהיא

בקשת רבינו בצוואתו:

בקשתי היא במאד מאד שיקבעו בו שעור לימוד בכל יום, ומבטיח אני אותם שאהיה מליץ טוב בתמידות בעדם בעולם העליון,

מתוך ספרי הגה"צ רבי יצחק הכהן
ב"ר אשר אנטשיל זי"ע - הצדיק הרב הוברמן מרעננה

חדש! ניתן לשמוע וורטים וסיפורים מהבן לאשרי ברכת משולשת זי"ע
בקול הישועות 554-454-0733 שלווחה 7

עורך: הרב עוזיאל אדרי
רב המרכז הרפואי סורוקה

לבקוע את חושך הגלות

לאברהם חשבון הגלות משעה שיהיה לו זרע שנאמר כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם' וכתוב כי ביצחק יקרא לך זרע, ומשנולד יצחק עד שיצאו ישראל ממצרים ארבע מאות שנה אמר לו והרי כתוב 'ומושב בני ישראל ארבע מאות שנים' אלא שישובו ישראל במצרים חמש שנים קודם שבא יעקב אבינו למצרים, שהרי נולדו לו ליוסף שני שבטים מנשה ואפרים והם משבטי ישראל, והיו במצרים הרי לך מאתים וחמש עשרה שנה ימים ולילות ארבע מאות ושלושים שדילג הקב"ה על הקץ בזכות האבות שלשה שהם עמודי עולם ובזכות אימהות שהם גבעות עולם ועליהם הכתוב אומר 'קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות'.

ועיין בספר הקדוש 'קרבן שבת' (ד, א). כתב בפרקי דרבי אליעזר (פמ"ט). רבי חנינאי אומר לא נתן הקב"ה קיצבה למלכויות, אלא לשעבוד מצרים ולמלכות בבל, לשעבוד מצרים מניין שנאמר 'ועבדו ועינו אותם ארבע מאות שנה' (בראשית טו, יג). עשוין הקב"ה ברוב רחמי ותסדיו וקיצר חציים למאתים ועשר שנים. והנה הובא גם כן בספר 'זרע בריך' טעם שנחגגו ישראל 'מחצית השקל' כי ישראל מן הראוי היה להם להיות 'ת"ל' (430). שנה כמנין 'שקל' (430). ולמעשה לא היו אלא רק 'דמ"ט' (115). שנה כמנין 'מחצית' מתיבת 'שקל' (430 = 115 - 115). לכך נתנו ישראל מחצית השקל לכפר על אותן רט"ז שנה שהיה להם להיות עוד שם בגלות מצרים.

'בקע לגולגולת מחצית השקל בשקל הקודש לכל העובר על הפקודים מן עשרים שנה ומעלה לשש מאות אלף ושלשת אלפים וחמש מאות וחמשים' (לח, כו). 'בקע לגולגולת מחצית השקל' סופי תיבות "עת ת"ל", והכוונה, שהקב"ה בקע לחצאין את הזמן שהיו צריכים להיות בגלות מצרים ת"ל שנה ושמושב בני ישראל אשר ישבו במצרים שלשים שנה וארבע מאות שנה' (שמות יב, מ). ועל כן לא היו במצרים כי אם רט"ז שנים, כי חצי "ת"ל" (430). מניין "רט"ז" (115).

כמבואר בפרקי רבי אליעזר (פמ"ח). ומושב בני ישראל אשר ישבו במצרים שלשים שנה וארבע מאות שנה' רבי אלעזר בן עזריה אומר והלא ישובו ישראל במצרים אלא מאתים ועשר שנים, אלא תדע לך שהוא כן בא וראה כשירד יוסף למצרים היה בן שבע עשרה שנה, ובן שלשים שנה עמד לפני פרעה, ושבעה שני שבע ושני שנים של רעב עד שלא ירד יעקב שנאמר 'כי זה שנתיים הרעב' הרי תשעה ושלושים שנה, ולוי בן יעקב היה גדול מיוסף ומאתים אלא מאתים ומאתים היה בן חמש וארבעים שנה ושני חייו במצרים שנים ותשעים שנה, הרי כולם מאה ושלושים ושבע שנה, חיי לוי היו שלשים ומאת שנה, ובירידתו למצרים ילדה לו אשתו את יוכבד בתו שנאמר 'זשם אשת עמרם יוכבד בת לוי' ובת מאה ושלושים שנה ילדה את משה, ומשה בן שמונים שנה בעומדו לפני פרעה הרי כלם מאתים ועשר שנים, וכאן הוא אומר 'ועבדו ועינו אותם ארבע מאות שנה', אלא אמר רבי אלעזר בן ערך אמר לו הקב"ה

משה רבינו ובת קול מן השמים

ודבר, 'לזהב ולכסף ולנחשת, כסף פקדיה העדה מאת ככר, ואסף ושבע מאות, והיה מאת ככר הכסף לצקת, ונחשת התנופה שבעים ככר, עם שהוא עושה חשבון והולך על כל דבר ודבר שעשוין כסדר בתוך המשכן, שכה אלף ושבע מאות וחמשה ושבעים שקל שעשה מהן ויין לעמודין ולא היו נראין, התחיל עומד תמה ואומר, עכשיו ימצאו ידיהם של ישראל עלי לומר, שאני נטלתי אותם, והוא חוזר לבוא על כל מלאכה ומלאכה, מיד האיר הקב"ה את עיניו, ותלה עיניו וראה שהיו עשויין ויין לעמודים, התחיל להשיב להם בקול רם, 'זאת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ויין לעמודים', באותה שעה נתפייסו ישראל.

והנה טעמי המקרא 'אזלא גרש' (542). גימטריה 'תקמ"ב' (542). ויש לומר 'תקמ"ב' היינו בחלק לשניים, את 'האות ת', ואת האותיות 'קמ"ב'. ידוע מה שכתבו בספרים הקדושים על 'האות ת', ואת 'האות ת', ואת 'האות ת', ואת 'האות ת'. 'האושט פסיעה לחוץ כמו זה 'האות ת'".

ומבאר בספר 'דרך עץ חיים' לרמב"ל זיע"א (נדפס בסוף ספרו 'מסילת ישרים'). וצריך שתדע כי אף על פי שאחיות הסיטרא אתרא בגוף היא מועטת, כי החלק היותר קטן הוא השייך לה. והוא מה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה במסכת סוכה (נב, א). יצר רע דומה לחוט של בוכיא עכבישי, כי גם למעלה אין סיטרא אתרא וינקת כי אם מן המדריגה התחתונה שבכל המדריות, וסוד זה 'אות ת"ו' שבאלף"ף ב"ת", סוף הרגל התחתונה שלה' היא המדריגה הזאת האחרונה שממנה יונקים, והוא ענין עיקום הרגל הזאת. והגוף

'זאת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ויין לעמודים וציפה ראשיהם ותישק אותם' (לח, כח). הנה תיבות 'זאת האלף' טעם בטעמי המקרא בטעם 'אזלא גרש', שהוא הטעמה מיוחדת ועימה בקול גבוה והכרוח, כאומר, אה נזכרתי, לרמוז שמשה רבינו ע"ה שכה ולא ידע בתרומת המשכן לאן נעלמו אלף ושבע מאות שבעים וחמשה" כסף, ונשכח ממנו שציפה אותן 'ויון לעמודים', שנאמר 'וציפה ראשיהם והמקוה כסף' (לח, ט). ועל ידי בת קול מן השמים נזכר שעשה מיהאסף שבע מאות וחמשה כסף 'ויון לעמודים', שיצאה בת קול מן השמים ואמרה 'זאת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ויין לעמודים', ומיד גם משה רבינו צעק כן בקול רם 'זאת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ויין לעמודים', כי נזכר שעשה אותן 'ויון לעמודים'.

כמו שכתב הוזהר הקדוש (ח"ב רכו, ב). 'זאת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ויין לעמודים וציפה ראשיהם וגו' (לח, כח). תא הזי, אוליפנא. דאינון תקלין אנשי לון משה, ולא ידע מה דאתעביד מנייהו, עד דנפק קלא ואמר 'זאת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ויין לעמודים'. 'זאת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ויין לעמודים וציפה ראשיהם וגו' (לח, כח). בוא וראה, למדנו שאותם שקלים שכה אותם משה ולא ידע מה נעשה בהם, עד שיצא קול ואמר, 'זאת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ויין לעמודים'.

וכן נכתב בתנומה (פרשת פקודי לח, ז). אמר משה, ידוע אני שישאלא רובגים הם, הריני עושה להם חשבון מכל מלאכת המשכן. התחיל לעשות חשבון עימהם, 'אלה פקודי המשכן' והוא ניתן להם חשבון על כל דבר

ברכה משולשת

מתוך ספרי הגה"צ רבי יצחק הכהן
ב"ר אשר אנטישיל זי"ע - הצדיק הרב הוברמן מרעננה

הבטיח בהקדמת ספריו: כל הלומד ויגיד בשמי דברי תורה,
אני מתפלל עליו תפילה קבועה בכל יום ואמליץ טובה עליו
לישועות מכל צרה, לשפע בכל טוב של קדושה והצלחה
ברוחניות ובגשמיות בעוה"ז ובעוה"ב, ושיתעורר ליבו ברוח
טהרה ויראת שמים לעבודת ה' באמת ובלבב שלם.

הואת לכס" דייקא, רצה לומר מדוע העבודה זו היא רק "לכס" בלי שום
תערוכות התפשטות לחיצונים מה שאין כן בכל שאר עבודות. ועל זה
ביארו רז"ל "לכס" ולא "לר", רצה לומר מדוע אין גם לו איזה יניקה
מעבודה זו כמו מכל שאר עבודות. ועל זה באה התשובה, "בעבור זה
עשה ה' ל"י דבר ואין יושב איתי, משום "בצאתי ממצרים", באותו העת
רק ה' ל"י דייקא, רצה לומר משום הכי עשה ה' יתברך עבודה זו שיהא
עשה ה' ל"י דבר ואין יושב איתי, משום "בצאתי ממצרים", באותו העת
הוא שיצאתי ממצרים "ואילו היה שם" שום תערוכות "לא היה נגאל"
לא היה אפשר כלל יציאת מצרים. והנה כוננת רז"ל "ל"י ולא "לר", רצה
לומר משום הכי אין לו שום יניקה, משום דאלו היה שם, רצה לומר
אילו גם הוא היה שם באותו הקדושה להיות לו איזה התפשטות לא היה
נגאל, רצה לומר לא היה אפשר שיהיה הגאולה וכאמור והבן.

נמצא שמבנה צורת רגל "האות ת" שהיא סוף האותיות הא"ב יוצא
לחוץ, מורה שמשה יניקת עולמות החיצונים רחמנא ליצלן. והנה
אותיות "קמ"ב" בכתב "א"ת ב"ש" (צפון א"ת ב"ש" הוא שמוחלפות
האותיות הראשונות בסדר הא"ב באותיות האחרונות, א"ל"ף מוחלפת
באות ת"ו, ב"ת מוחלפת באות ש"ן גימיל מוחלפת באות ר"ש וכן
הלאה לא כולל אותיות סופיות). יוצא השם הקדוש "שדי". וגם אותיות
קמ"ב" סופי תיבות של שמות אבותינו הקדושים "אברהם יצחק יעקב".

והנה אמרו רז"ל בזהר הקדוש הנ"ל שמשח רבינו ע"ה שכתב ולא ידע
בתרומת המשכן שאין עולמו אלא שבע מאות שבעים וחמש" כסף,
ונשכח ממנו שצפון ארתן "ויון לעמודים", שבאמר ר' צביה ראשיהם
ותשוקיהם כסף" (לח, יט). ועל ידי בת קול מן השמים נזכר שעשה
מתאלף שבע מאות שבעים וחמש כסף "ויון לעמודים".

והנה ענין "השכחה" נמשך מהחיצונים שהם אחורי הדעת בעורף, ששם
נעלם הקדושה. ואמרו רז"ל במסכת הגיגה (י"ב, א). ואמר רב יהודה אמר
רב בשעה שברא הקב"ה את העולם היה מרחיב ורוחב כשתי פקעות של
שתי, עד שגער בו הקב"ה והעמידו שנאמר 'עמודי שמים ירופפו ויתמהו
מגערתי' (איוב כו, יא). והיינו דאמר ריש לקיש מאי דכתיב 'אני אל שדי'
(בראשית לה, יא). אני הוא שאמרתי לעולם די, ויש לומר דהיינו, שהשם
הקדוש "שדי" שאמר הקב"ה לעולמו די, שהוא מגביל שלא יגבר ההעלם
וההסתר של העולם על אלקותיו יתברך ביותר.

וכן כתב בספר "נועם אלימלך" (פרשת וראא). יצא אל אברהם אל יצחק
ואל יעקב באל שדי ושמי ה' לא נודעתי להם" (שמות ו, ג). ונראה לפרש
דאיתא בגמרא במסכת הגיגה (י"ב, א). "שדי" שאמר לעולמו די, ולכאורה
יש להבין מה יוצא לנו מזה שאמר לעולמו די שלא יתפשט יותר. אך
הענין הוא שיחזיל שמעינו הטובה הגדולה שעשה עמנו מבורא יתברך,
ידוע שהנאצל מה שהוא רחוק יותר מהמאציל הוא נתגשם ביותר,
ונמצא אילולי שאמר לעולמו די היה העולם מתפשט לאין קץ והיו
הקליפות מתהווין בעולם מנוקב דתהומא רבא, ועכשיו שאמר לעולמו
די הוא הטבה שלא נתהווה הקליפות כל כך.

ועל כן בראות משה רבינו ע"ה ששכח בתרומת המשכן שציה את
זו"י העמודים ראשיהם ותשוקיהם כסף", מיד החל לכוון כוונות
במחשבתו לעורר את שם הקדוש "שדי", שאותיות "קמ"ב" בא"ת ב"ש
שיוצא השם הקדוש "שדי", שמגרש את "השכחה" שבאה מהחיצונים.
שהם אחורי הדעת בעורף, ולסלק את העלם מכוח הקדושה בעולם.
וכן אותיות "קמ"ב" שהן סופי תיבות של שמות אבותינו הקדושים
"אברהם יצחק יעקב". כדי שיוחזר רגל "אות ת"ו" המשפיע לאחרים,
שבזכות אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב ע"ה. וממילא לא יוכלו
החיצונים העלילים יותר, ואז משה רבינו ע"ה פעל ישועות שהתגלתה בת
קול משמע כ"מ לא נזכר וצ"ע יצאת האלף ושם "ונודע ונאמר ושמעו ושבעים
עשה וויס לעמודים".

הנכנס מן העשרים ושתיים אותיות, כידוע מה שנכנס בו מצד "אות ת"ו"
מצד רגל העקומה הזו, ושם הוא מקום שליטת הסיטרא אחרא. וכשאדם
נפדה מן הסיטרא אחרא, אז מיישר הרגל העקומה הזו, כי מחזיר הרע
לטוב ועושה אותו כולו טוב וקדוש. והנה רגלי עמדה במישור" (תהלים
כו, יב). כ"כ "התממות" נעשה תיקון זה סוד "התי"ו" של "תמים",
המקום עשירי ולכן "עמדת במישור", שלא היה כן בתחילה, והיו כל
העבודה המוטלת על האדם.

וכן כתב בספר "עירי נחל" (פרשת בשלח ג). אם תשיב משבת רגליך
עשות חפצך ביום קודש וקראת לשבת עונג לקדושה ה' מוכרז וכיבדתו
מעשות דרכיך ממצוא חפצך ודבר דבר, אז נתענג על ה' והרכבתך
על במותי ארץ והאכלתיך בנחת יעקב אביך כי פי ה' דבר" (ישעיהו ג, ח).
יש לדקדק מהו ענין "רגליך". נקדים לבאר דברי רז"ל בהגדה
של ספח' רשע מה הוא אומר 'מה העבודה הזאת בעיניך' (שמות י"ב, כו).
"לכס" ולא "לר" ולפי שהוציא עצמו מן הכלל כפר בעיקר, ואף אתה
הקטה את שיעור ואמרו לו "עבור זה עשה ה' לי בצאתי ממצרים" (שמות
יג, ח). "ל"י ולא "לר" אילו היה שם לא היה נגאל. ואין זה מובן, דמה ענין
לקטרו בוה ולא בשאר דברים. ונבאר כל על עם מה שכתבו המקובלים
בביאור הפסוק רגלי עמדה במישור במקהלים אברך ה' (תהלים כו,
יב). והענין הוא, כי כל שיעור קומה דקדושה הוא כ"ב אתון מאלף עד
ת"ו, וראש הקדושה האל"ף, והסוף הוא ת"ו, ורגל ת"ו עקום לחוץ
ויוצא מכלל הקומה והוא בסוד רגליה יורדות מ"ת, שיעור רגל זה של
ת"ו לחיצונים להכניעם בסוד דקדושה בכל משלה" (תהלים קג, יט).
והיינו שבשאר מוספין כוח בקליפות כוח בקליפות הוא על ידי רגל
ת"ו נכניעם החיצונים, מה שאין כן להיפך ח"ו הוי כענין סוד גלות
השכינה ח"ו. נראה לי גם כן דמצינו כך בזמנים הקדושים כגון שבת
שמבואר בכתבי האר"ז ענין קדושת שבת, ושורשו המה ג' אותיות
הלו של "שבת", היינו ב"ת ת"ו", והנה שיעור קומה של קדושת
שבת, ואם כן השי"ן היא המדרגה הראשונה של שיעור קומה דקדושת
שבת דהיינו ליל שבת, ואח"כ הבי"ת, ואח"כ ת"ו, ואם כן רגל ת"ו
הוא בסוף הרגל, והנה סוד תוספת שבת שמצוה להוסיף מחול על הקדוש
שמתפשט שבת, וזה סוד תוספת שבת שיהיה הוסיף מחול על הקדוש
שמתפשט שבת, דשבת אל תוך ימי החול שהם קדושים, ועל ידי
זה יונקים ימי החול מקדושת שבת ונשפעים ממנו ונכניעים תחתיו. וכן
על דרך זה הוא תוספת כל אותיות סופיים, כגון "הג שבעות והג סוכות"
ששמה הוא שיעור קומה של אותיות קדושה של היום טוב וסוף התיבה
הוא ת"ו ומתפשט אל ת"ו אל תוך ימי החול, והוא תוספת מחול על
הקדוש. אכן ב"הג הפסח" אין בו ת"ו בסוף התיבה "פסח" רק "האות
ח", ואין שום התפשטות לחיצונים כלל, אלא הוא כמו לעתיד שיקיים
את רוח הטומאה אע"כ מן הארץ (וכריה יג, ב). ואיך היה רגל ת"ו
יש כמו האות ח' שאין סוף הארץ התחתונה בלי שום עקומה, וכן כשיעור
קומה של קדושת פסח יש אות ח' בסוף תיבת "פסח" להורות שאין בו
שום התפשטות לחיצונים. וכך הוא מוזמן בתורה ואתם לא תצאו
איש מפתח ביתו עד בוקר" (שמות יב, כב). והיו סגורים בבתיהם מפני
החיצונים כאמרו ולא היה המשתחית לבוא אל בתיהם בלגוף" (י"ב, כב).
כל זה מורה שהיה שם יתרון מכל שיעור קדושה שיש בהם
התפשטות גם לחיצונים, ואילו שם היה להיפך שנסגרו בבתיהם לבלתי
היות שם עירוב שום תערוכות לחיצונים, וכל זה עדיף טעם. והענין
הוא, כי היות באותו העת יצאו מחיצונים והיו להם תקנה ח"ו, והוצרך
טומאה כנודע, ואלו נתעכבו עוד מעט לא היה להם תקנה ח"ו, והוצרך
ה' יתברך לשדר המערכות ולהוציאם לגמרי מכל ענייני חיצוניות ואילו
היה שם איזה התפשטות ותערוכות עם החיצונים לא היה באפשרי כלל
שיהיה גאולה, לכן הוצרכו אז להתפרד מכל תערוכות טומאה, ולכן
המך אסור במשהו. והנה הענין "ששמי דברי תורה" ונודע ונאמר ושבעים
הסדר מי הוא הרשע, השטן היצר הרע ע"ש. ולכן שואל "מה העבודה

פרישת הכסף

דוד! אני מסתובב אחרונות - כך מספר בעל המעשה. מרים אני את עיני, ואני רואה את שלמה, ידידי מסבב הימים. וכה הוא אומר לי: טוב שפשתי אותך. אני חייב לך הכרת הטוב! שלשה שבועות קודם לכן הזדמנתי לביתו של שלמה ושוחחתי עמו על דא ועל הא, ובין הדברים שאמתי אותו על פרשת הכסף. כשמוצא את שאמתי, נאנח... הכנתי חיד מה מצבו.

הצגתי לו סייקה לעצמו, את ברכת הוצע משון. דיברתי עמו דברי חיוב, וסיפרתי לו כמה וכמה סיפורים. לאחר מכן נפרדנו.

שלשה שבועות אחר כך, כשנפגשנו, סיפר לי כך: לקחתי את דברך ברצינות, וחיד למחרת קניתי סט יפה של הוצע משון, והתחלתי לעמוד בו מדי יום. לא חלפו מספר ימים וקיבלתי פרויקט גדול, שסבבו בצדו.

ולא רק זאת, סייחתי את הפרויקט בהצלחה, בחצי הזמן המיועד לפרויקט שכה. ומאז ברוך ה' אני מקבל עבודות ופרויקטים נוספים וידי מלאות עבודה.

לאחר סייים את דבריו, והודה לי על היותי שליח טוב, נפרדנו, והלכנו איש לדרכו.

חלפו כחודשיים, והפלאפון מצלצל. על הצג, שלמה. מה שלומך? אני שואל. הוא עונה: אני רוצה לספר לך על התבטחות נוספת של ברכת הוצע משון! אבני נדרכו. וכך הוא מספר: בתחילת השבוע היו לי יומיים וחצי שלא יכולתי לעבוד, מסיבה כלשהי. ואז, פניתי בתפילה לבורא עולם, שבכחות לימודי הספר הקדוש, אכבה בשלושת ימי השבוע הנותרים, להכניס את הסכום המיועד שאני רגיל להכניס בשבוע עבודה.

למחרת בבוקר, אני מקבל עבודה לשלושה ימים! והסכום - כמו המיועד השבועי שלי.

כנות רבינו בעל הוצע משון, תמחוד לכל הלומדים והמסייעים להתברך בכל מיני דימבו!

ישועה גוררת ישועה

זה קורה כל שנה בו אלול, יום ההילולא של הצדיק בעל הוצע משון, בזכותו תפן עלינו ועל כל ישראל. הן בעבודות מרכזיות, והן ביוזמות

נהדרות על ידי קבוצות מתחזקים בתורתו. עולמים עם סיפורים מרתקים לפעמים, ואם כאלו סבבו שמענו רבות על שכחותם, כשבעל המעשה מסכים להיחפף, מספר את סיפורו האישי. על יצועה שכה לה, בזכות לימוד קבוע בספר זרע משון, או בזכות תרומה להפצת דברי תורתו.

וכך, באחד השנים, ישבו קבוצת חברים מקישיבים, שיסבו בשיעור שבועי קבוע, מדי יום חמישי. כשפגשם זו, נערך השיעור ביום ההילולא עצמו, מה שהוסיף עוד אנשים לשיעור, ברצותם לטעום ולרדות מהדבב המתוק, תרתי משנה. וכחוקן, לשמוע מהמתתפים, אם אכן הדברים כפי מתפרסמים מפה לאוזן, על יצועות מתגלגלות בדורנו האחרון. בזכות רבינו זצ"ל.

אחד המתתפים, נעמד וסיפר, על לא פחות מאחד עשר שנות המתנה ארוכים ומתישים, שהסתיימו ביצועה בחסדי השם יתברך, לאחר שהחל להתתתף בשיעור זה בקביעות.

במקום, ישב אחד מאלו שבא לטעום ולהריח. הוא עצמו המתין עדיין לילדים, והיה זקוק ליעושה, אחר שנות המתנה לא קלות. והוא החליט להיכנס לעניין ברצינות, להגיע עם הוא לשיעור בקביעות איתנה כל תמוט, מדי יום חמישי.

זכה עם הוא. אכן כך. גם הוא נועד ברחמים ממרומים, נענו תפילותיו המרובות, בזכות לימוד תורתו של רבינו בעל הוצע משון. כשעל הדרך, זכה ללימוד המרום של ספרו, שכל באי עשריו מעידים ההה, על תחושה עילאית, על התפעלות מהעומק, על ההבטחה הגאונית שנופלת לפתע בדברים כשחשפים לרוחב היריעה והיעושה של אותו צדיק ושון. כאשר מעט משב קדושתו מצבכל מבין הדברים. לא פעם זוכים לטעום מפירות הפרד"ס, שילוב של פס - רח - דר - סוד באותו קטע.

מההים. רבינו שלא השאיר בעולם אחריו ילדים כפשוטו. זכה בדור האחרון להביא לעולמנו כל כך הרבה נשמות זכות וטהורות, שמאירות בתים משו חשוכים. להניח רטייה על לבבות שבורים. לרפא תחושות דיכאונות. להעלות יהודים יקרים, מצבבי כמעט יאוש, לתקווה חלווית שהתבשה.

אין סוללה כחורה!

קול הישועות

פנינים ומזכירי השכל בפרשת השבוע
מתורת הזרע שמשון ז"ע

0733-454-554

לפרטים, הערות והארות, הקדשות
והנצחות: 05276-97791
לקבלת הגליון במייל:
z0772027554@gmail.com

הפעילות בחסות מידעדרום:
08-9979095

כל הזכויות שמורות ניתן להדפיס לצורך
אישי בלבד

נא הצטרפו לתורמים הרבים
ותראו ישועות
~ עמדות נדרים פלוס <
תולדות שמשון
~ קול הישועות 0733-454-554
~ הפקדה בבנק: 20-489-411390
על שם תולדות שמשון

לרפואת וישועת עם ישראל.

עריכת והפצת הגליונות לזכות:
אברהם ישעיהו בן לאה, מיכאל בן
דבורה, יעקב יואל בן סימא שמחה,
ישראל בן חיה אהובה וזוג מלכה שושנה
בת שירה לאה, הדסה בת ליבי, יצחק
פנחס בן ביילא, רחמים בן חנה ברכה,
ניסים בן מרסל, חיים מאיר בן עלקא,
שמעון בן תמר, יעקב בן תמו ומסעודה
מרסל בת פרחא,

לרפואה שלמה

חיה בת שולמית שרה, הדסה בת ליבי,
הרב יוסף בן מזל טוב, מכלוף בן ימנה

לעילוי נשמת:

שירה לאה בת יעקב הכהן,
דבורה רות בת לייבל לואיס,
יצחק בן עיישה, שלום פרץ בן חיים,
מרדכי בן שושנה, קלודין מזל בת סול,
דורה דינה בת סטה

לזיווג הגון בנקל בקרוב, ובני חיי ומזוני:
יצחק חי בן טובה,
חוה לאה בת פלורה,

מכון תולדות שמשון

לז"נ הגאון המקובל חסידא קדישא
רבי שמשון חיים בן רבי נחמן מיכאל נחמני ז"ע
ללמוד • להתענג • להושע

תשועה ברוב יועץ

לציבור הלומדים היקר והנכבד!
רצינו להתייעץ איתכם בדבר חשוב מאוד
היות והספר הקדוש זרע שמשון
נכתב כך, שבחומשים בראשית שמות,
ישנם חידושים רבים על כל פרשה,
ולעומתם החומשים ויקרא במדבר דברים,
יש בהם מעט חידושים על כל פרשה. כך
עולה, שב"ה סיימו כבר להדפיס כמעט
את כל החידושים על החומשים האחרונים,
בעוד שנשארו חידושים רבים, בחומשים
בראשית שמות, שעדיין לא הודפסו, ולא
התחלנו לעבוד עליהם.

לכן הוצע רעיון, שבתקופת הקיץ, בה
עוסקים בחומשים ויקרא-דברים, יובאו
החידושים מחומשי בראשית ושמות.
ורצינו לשאול אתכם, לומדים חשובים,
לדעתכם.

בברכה
מכון תולדות שמשון